

SUSANNA TAMARO

YÜREĞİMİN
SESİNİ DİNLE

ROMAN

İTALYANCA ASLINDAN ÇEVİREN
EREN CENDEY

Susanna Tamaro
YÜREĞİMİN
SESİNİ DİNLE

Can Yayınları: 1587
Çağdaş Dünya Edebiyatı: 647

Ascolta la mia voce, Susanna Tamaro
© Susanna Tamaro, 2006
© Can Sanat Yayınları Ltd. Pti., 2006
Bu eserin Türkçe yayın hakları
Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

1. basım: Aralık 2006

Yayına Hazırlayan: Pınar Savaş

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Gelengül Çakır
Düzeltili: Fulya Tükel
Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı ve Cilt: Özal Matbaası
ISBN 975-07-0688-9

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. BTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33

<http://www.canyayinlari.com>

e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Susanna Tamaro
YÜREĞİMİN
SESİNİ DİNLE

ROMAN

İtalyanca aslından çeviren
EREN CENDEY

CAN YAYINLARI

SUSANNA TAMARO'NUN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
ÖTEKİ KİTAPLARI

AKLI BİR KARIP HAVADA / roman
ANİMA MUNDİ / öykü
DAHA ÇOK ATEP DAHA ÇOK RÜZGÂR / mektup
EVE DOĞRU / söyleşiler
RÜZGÂR NE DİYOR / öykü
TEK SES İÇİN / öykü
YANITLA BENİ / roman
YÜREĞİNİN GÖTÜRDÜĞÜ YERE GİT / roman

çocuk

KİTAPLARDAN KORKAN ÇOCUK

Susanna Tamaro, 1957 yılında kentsoylu bir ailenin kızı olarak Trieste’de doğdu. Güç bir çocukluk geçirdi. 1976’da, 18 yaşındayken Friuli’de tanık olduğu deprem ve 25 yaşındayken geçirdiği ölümcül hastalık Tamaro’nun üzerinde derin izler bıraktı. Yazmaya 27 yaşında başladı. Başarısız birkaç denemenin ardından, ses getiren ilk kitabı *Tek Ses İçin* oldu. 1994’te yayınlanan *Yüreğinin Götürdüğü Yere Git*, yazarı büyük üne kavuşturdu. Kitap İtalya’da aylarca liste başı oldu. Tamaro, kedileri ve köpeğiyle birlikte Orvieto yakınlarında oturmaktadır.

Eren Cendey, İtalyan Lisesi ve İ.Ü. Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümü mezunudur. Calvino’dan *Kozmokokmik Öyküler*, Karga Sona Kaldı; Cesare Pavese’den *Güzel Yaz, Ağustosta Tatil, Tepedeki Ev*; Valerio Massimo Manfredi’den *Büyük İskender*, Niccolo Ammaniti’den *Korkmuyorum*; Susanna Tamaro’dan *Yüreğinin Götürdüğü Yere Git*; Anima Mundi, *Sevgili Mathilda, Eve Doğru, Yanıta Beni*, Kitaplardan *Korkan Çocuk, Daha Çok Ateş Daha Çok Rüzgâr, Akli Bir Karış Havada, Tombul Yürek, Büyülü Çember, Tobia ve Melek, Rüzgâr Ne Diyor*; Roberto Calasso’dan *Ka*; Isabel Allende’den *Aşkta ve Gölgeden, Eva Luna Anlatıyor*; Ermanno Cavazzoni’den *Budalalar Takvimi*, Marlo Morgan’dan *Bir Çift Yürek* adlı kitapları ve Geronimo Stilton dizisini Türkçe’ye çevirmiştir.

*Daisy Nathan'a,
bir yüzyıl uzunluğundaki
sorularına*

*Bana dönün ve
ben de size döneceğim*

Malaki 3,7

Başlangıç

I

İlk işaret belki de ağacın kesilişiydi. Bana hiçbir şey söylememiştin, bunlar çocukları ilgilendiren konular değildi; böylece, bir kış sabahı, ben derin bir yabancılaşma içersinde, en küçük ortak çarpanın erdemlerini dinlerken, testere onun gövdesinin gümüşü beyazlığına saldırıyordu; ben teneffüste koridorlar boyunca ayaklarımı sürüklerken, onun canının kıymıkları kar taneleri gibi karıncaların başına yağıyordu.

Bu korkunç durumla, okul dönüşümde yüz yüze geldim. Çimenlerin ortasında, ceviz ağacının yerinde kapkara bir boşluk vardı; üçe bölünmüş ve dalları kesilmiş gövde yerde yatıyor; mazotun pis dumanına bulanmış, yüzü kıpkırmızı bir adam kazı makinesinin kocaman dişleriyle kökleri sökmeye uğraşıyordu; alet işçinin küfürleri arasında hırlıyor, homurdanıyor, geriliyor, şaha kalkıyordu; o lanet olası kökler topraktan ayrılmak istemiyordu; tahmin edilenden daha derinde ve daha inatçıydılar.

Yıllar yılları, mevsimler mevsimleri kovalarken, kökler toprağı karış karış ele geçirerek sessizce yayılmış, meşenin, sedirin, elmanın kökleriyle iç içe girmiş, aynı zamanda su ve gaz borularına da çözülmesi olanaksız bir biçimde sarmalanmıştı; ağaçlar bu nedenle kesilmeliydi, karanlık içerisinde insanın

çalışmalarını hiçe sayarak sinsice ilerledikleri için insan da tekniğini onların inatçılığına karşı kullanmak zorunda kalıyordu.

Ansızın, tepede asılı soğuk kış güneşinin altında, sanki bir evin çatısı açılmış ya da borazanın ilk çalışıyla evrenin kubbesi kaldırılmış gibi, köklerin görkemli şemsiyesi gözlerime, ince köklere takılı kalmış çamur parçalarıyla bir takımyıldız gibi görünmüştü; ana kökün en derin kısmı toprağın altında kalmıştı.

O zaman –ve sadece o zaman– adam yumruğunu bir zafer edasıyla havaya kaldırmış ve sen, üzerinde iş önlüğünle el çırpıydın.

O zaman –ve sadece o zaman– ne ağzımı açmış, ne bir adım atmış olan ben omuriliğimin her şeyle iletişime geçtiğini hissettim: Omurlarım, iliğim değil de ortaya fırlamış eski bir tel gibiydi, kıvılcımlar yapmacık bir neşeyle oradan oraya koşuşturuyordu; soğuk ve vahşi bir enerjiye kapılmışlardı; gözle görünmeyen çok sivri buz dikenleri gibi dört bir yana yayılıyor, damarlarımı ele geçiriyor, yüreğimi şişliyor, beynimde patlıyor, kafatasımla beyin sıvısı arasında dans ediyorlardı; beyaz kıymıklar, ölümlerin kemikleri tüyler ürpertici bir dans gösterisi yapıyorlardı; bu ateş değil, ışık değil enerjydi; beklenmedik ve şiddetli bir eylemin enerjisiydi; morarmış, yakıcı bir enerji.

Ve şimşegin göz kamaştırıcı ışığından sonra derin gecenin karanlığı; aşırılığın sakin olmayan sükûneti vardı: fazlasıyla görmek, fazlasıyla acı çekmek, fazlasıyla bilmek. Uykunun değil, kısa ölümün sükûnetiydi bu; acı aşırısına kaçtığımda ayakta kalabilmek için biraz ölmek gerekiyordu.

Benim ağacım – birlikte büyüdüğüm, yıllar içersinde benimle dostluğunu sürdürceğini, altında çocuklarımı büyüteceğime inandığım ağacım yerle bir edilmişti. Onun yere yığılışı pek çok şeyi beraberinde sürükleyip götürmüştü: uykumu, neşemi, görünürdeki kaygısızlığımı. Devrilirken duyulan çatırtısı bir patlamaydı: Bir önce ve bir sonra vardı; farklı bir ışık, gidip gelen karanlıktı. Günün karanlığı, gecenin karanlığı, yaz ortasının karanlığı. Ve karanlıktan doğan bir kesinlik: İçinde ilerlemek zorunda olduğum bataklık kederimdi.

Zerreden büyük bir gizem yoktur. Gizli olanın patlaması gözle görünmeyenin korunması içinde gerçekleşir. Bir taş, taş olmadan önce her zaman bir taş olmuştur ama bir ağaç, ağaç olmadan önce tohumdur; insan, insan olmadan önce bir moru-
ladır.^I

En büyük tasarılar sınırdaki bir ortamda uyuklar; içi dış-
tan ayıran gelişime izin verir.

Bu nedenle en başından beri küçük olana özen göstermek gerektiğini anlamışımdır.

Koca cevizin ölümü üzerine günlerce ağladım. Önceleri beni avutmaya çalışıyordun; bir ağacın kesilmesi böylesine perişanlık yaratır mıydı? Ağaçları sen de severdin, beni kızdırmak için böyle bir şey yapmazdın; bu kararı vermiştin çünkü ağaç sorunlar yaratıyordu, hem eve hem sedire çok yakındı; ağaçlar geniş yere ihtiyaç duyarlar, diye yineleyip duruyordun; sonra günün birinde kökü banyo küvetinin deliğinden dev bir ahtapotun dokungacı gibi çıkabilirdi; böyle korkunç bir şey olmasını istemezdim değil mi? Beni güldürmeye, en azından gülümsetmeye çalışıyordun ama başaramıyordun.

Büyük boşalmanın ardından günlerimi kıvıltısız geçiri-
yordum; yere uzanıyor, gözlerimi betondan gökyüzüne dikey, tek bir yanıt bile vermeyi beceremiyordum.

Pek yakınlarda, resimli kitaplarımın birinde yüzü olmayan ve korunaksız yaratıklar olan denizhıyarlarının öyküsünü oku-
muştum; bunlar yüzleri olmayan ama gene de hayata inatla tutunan hayvanlardı. Bir saldırıya uğradıklarında iç organları-
nın tümünü –yüreği, bağırsağı, akciğeri, karaciğeri, üreme organlarını– dışarıya fırlatıyorlar ve böylece gladyatörlerin hasımlarını bir ağ atarak durdurmaları gibi, kendi canlarını kurtarma fırsatı buluyorlardı; sonra yosun ormanına sığınıp

^I Embriyonik gelişiminin çok erken bir evresinde embriyona verilen bir ad. Hücre sayısı 16'ya ulaştığında zigot, morula adını alır (Çev.).

dinleniyor ve hücrelerinin birbirlerine tutunmalarını ve sonra birbirlerinden farklılaşarak az önce yitirdikleri organlarına dönüşmelerini bekliyorlardı.

İşte ben de saldırıya uğramış bir denizhıyarıyla aynı koşullarda bulunuyordum; içim boşalmış, söyleyecek tek sözüm kalmamıştı. Senin birbirini kovalayan sorularını yanıtlamıyordum, son derece farklı iki evrende yaşıyorduk: Sen ağırlıklı olarak sağduyunun egemen olduğu kendi dünyanda yaşarken ben tehditler, karanlıklar, arada düşen yıldırımlarla dolu kendi dünyamdaydım. İki dünyanın arasındaki ilişki tek yönlüydü; ben seninkini görebiliyordum ama sen benimkini anlayacak düzeyde değildin.

Belki de bu nedenle, üçüncü gün, sağduyun eridiğinde, sabrın tükendiğinde ve belki de danıştığın çocuk hekiminin önerisiyle odanın kapısını açtın ve şöyle dedin: “Yeter artık, senin bu yaptığına şımarıklık denir. Ağaç ağaçtır ve yerine daima bir yenisi dikilebilir!” Ve sonra olasılıkla benim okulda olduğum saatlerde yaptığın gibi ev işlerine sarıldın.

Yüze vurmak benim kişiliğime uygun bir davranış değildi. Gezegenler arasındaki mesafenin tek sorumlusu değişik yerçekimi yasalarıydı; önümde uzanan ufuk farklıydı; bana daima *Küçük Prens*'i okuyan sen de bunu biliyordun: Her asteroitin kendine özel bir yurttaşı vardı. Senin baobap ağacını göz önünde bulunduramama şaşıyordum: Ceviz aynen baobap ağacı gibiydi. Sonradan bana almak istediğin gül, asla onun yerini tutamadı.

Gül, insanın gözlerine, koku alma duyusuna hitap eder ama sonunda kesilir, bir vazoya girer ve en sonunda çöpe atılır gider. Oysa sevdiğimiz bir ağaç köklerini yüreğimizin çevresine salar, öldüğü zaman bu kökler kuruyup dökülürken anı olarak minik ama kalıcı izler bırakır.

Kendi varoluşunun başarısızlığını bir insana –ya da olaya– yükleyen kişi yivin içinde kayan uzun bir zincire bağlı köpeği andırır. Kısacası, onların altında artık çim bitmez olur, toprak

dövlümüş gibidir ve tozcludur; yiyecek ve dışkı artıklarıyla doludur. Amacı olamayan bu koşudan bitkin düşen köpek öldüğünde ve zincir hareketsiz olarak yerde yattığında bu sıkıntılı varoluştan geriye kalan bir tek hüznü bir boşluktur.

Olaylar ve karşılaşmalar atılan safralar ya da çıkış yolu bilinmeyen dar sokaklar değildir; daha çok birer aynadırlar – küçük, büyük, içbükey, dışbükey, dalgalı, deforme eden, çatlak, kararmış aynalar–, bunlar yansımalarıyla kendimiz hakkında henüz bilgi sahibi olmadığımız bir yanımızı bize tanıtır.

Bu denizhiyarı hayatımdan beşinci ya da altıncı gece uyanmış olmalıyım. Dolunayın soğuk ışığı odama yayılmıştı. Elbise askılığımın uğursuz gölgesi zemine vuruyordu. Neden karanlıkta bir gölge olmalıydı? Yakalanması imkânsız her şeyin varlığını çağrıştırmaktan başka neye yarardı?

Çocukluğumun akşamlarında genellikle yatağımın yanına otururdun ve bana bir masal anlatırdın; bütün o prensesler, büyüler, korkunç hayvanlar ve şaşırtıcı olaylardan geride zihnimde sadece iki görüntü kalmıştı: kurtların sarı gözleri ve Golem'in^I uğursuz ve sessiz adımları; birincisi ormanlarda ve ıssız sokaklarda pusu kurabilirdi, oysa Golem her yerde karşımıza çıkabilirdi; kapıları açıp kapatmayı biliyor, merdivenleri çıkabiliyordu; çocukları yemiyor, onları canavara dönüştürmüyordu ama gene de beni bütün öteki yaratıklardan daha çok korkutuyordu; onun adını andığım her an solduğum hava değil, buz oluyordu.

Bu nedenle tehditkâr gölgeler altında ezildiğimi hissedince ayağa kalkmaya ve dışarı çıkmaya karar vermiştim.

Sonbaharın ilk gecelerinden biriydi, hava soğuk değil, nemliydi; havada yaz ışıklarını hatırlatan çiçek kokuları asılıydı; belki de kimi dallarda asılı, kimi yere dökülmüş ve çürümüş

^I Yahudi mitolojisinde ne zaman ne yapacağı belli olmayan, olağanüstü gücü nedeniyle potansiyel tehlike oluşturan, aynı zamanda nazik, sevecen, yardımsever yaratık. (Ç.N.)

elmalardan veya henüz olgunlaşmış sarı Eriklerden geliyordu koku. Sıcaklık şimdiye dek sıfırın altına inmediğinden pek az yaprak dökülmüştü, şurada burada yabancı sıklamenlerin açmış olduğu, senin temizlik yaparken gözüne çarpmamış olan ayırıkotlarının bulunduğu yeşillik üzerinde yürüyordum.

Artık içimde hiçbir şey kalmadığını sandığımdan, daha önce cevizin bulunduğu yere gittim, dizlerimin üzerine çöktüm; toprak ıslaktı ve kesim sırasında kırılmış minik dallarla örtülüydü.

Bir zamanlar cevizin olduğu yerde havada farklı bir titreşim vardı; bir an için ağacın hâlâ orada olduğunu hissettim: Sanki kökler özsuyu gövdeye pompalıyor, dalların koyu renkli parmakları onu yeniden aşağıya, toprağa gönderiyordu; yere köklenmiş ve gökyüzüne uzanmış o enerji ırmağı kısa süre önce meyvelerini dökmüştü. Onların düşüşünün yarattığı düzensiz senfoni her sonbaharda benim çocukluğuma eşlik etmişti; okuldan dönüşte ceplerimi cevizle doldurmak için ağaca doğru koşardım.

Sen mutfağın penceresinden “Bırak onları, leke yapıyorlar,” diye seslenirdin ama ben sana kulak asmadım; hoyratlık etmeden, parçalamadan kırdım onları; sonra da yiyeceğim yerde avucuma koyar seyredirdim: Cevizin içi son derece gizemli, ders kitaplarımda gördüğüm bir imgeyle birebir aynıydı. Bizim, bütün memelilerin ve bütün kuşların beyinleri aynı biçimdeydi: en kırılğan kısmı korumak üzere oluşmuş kafatası, beyni saran dura mater ve pia mater adlı zarlar ve beyin yarıkürelerinin içinde yer alan son derece ilginç olan hipokampus.

Doğada bulunan iki şey hangi nedenle birbirlerine bu kadar şaşırtıcı biçimde benziyorlardı? Bu evrenin bir yasası mıydı, yoksa sadece bir çılgınlık, kontrolden kaçmış bir dikkatsizlik miydi?

Çevremdeki zemin cevizlerle kaplıydı; sağanak yağmurlar haziran ayında yeşil olan kabuğu şimdi karaya çalan bir renge dönüştürmüştü; kabuğun ortaya çıkmasını görmek için başpar-

mağımla Şöyle bir ovuşturmam yetiyordu. Sertti ama sincapların pembe ayaklarından, fildişi rengi dişlerinden; kuzgunların, kargaların, saksağanların gagalarından kurtulacak kadar değildi; sertti ama benim sorularımdan kaçacak kadar değil.

Çünkü –önceleri var olan, sonraları artık olmayan– ceviz ağacı benim aynamdı; hayatımın ilk aynasıydı. Yaralanmış toprağa diz çökmüş, bu cehenneme yüzümü vermiş, ayın soğuk ışığına gömülmüş, elimde bir tohum ve görünürde bomboş olan yüreğimle otururken ansızın payıma düşen günler içinde ne saraylar ne şanslar yaratabileceğimi ne de bir aile kurabileceğimi anladım. Sedir ağacının bir kozalağı gürültüyle yanı başımda zemine çakılırken, açık seçik önümde açılmakta olan yolun sorulardan oluşan, ulaşılması zor ve daima yalnızlık yüklü bir yol olduğunu anladım.

Anılarımda eve döndüğümde onu seher ışığında havaya asılmış olarak görürüm. Hâlâ sonbahardır çünkü ilk ışıkların sicağıyla toprak tütmeye başlar ve sis yükselir. Sanki uçan bir kuşmuşum gibi, onu hep yüksekte ve uzaktan görürüm; yavaş yavaş yaklaşırım ve pencereleri gözlerim –kaçı açık, kaçı kapalı diye bakarım–, bahçenin durumunu, çamaşır ipini, kapının pasını incelerim; inmek için acelem yoktur, sanki o evin benim evim, o öykünün benim öyküm olduğuna emin olmak istermişim gibi davranırım.

Göçmen kuşlar da aynı biçimde davranıyor olmalı; hiçbir dalgınlığa kapılmadan binlerce kilometre yol giderler, sonra bir önceki yıl yumurtalarının açıldığı yere geldiklerinde çevreyi kontrol etmeye başlarlar: Beyaz çiçekli atkestanesi ağacı burada mı? Ya şu yeşil araba? Ya çimenlere sofra örtüsündeki ekmek kırıntılarını serpen sevimli kadın? Her şeyi inceden inceye incelerler çünkü Afrika çöllerinde geçirdikleri aylar boyunca o kadın ve o araba zihinlerinde yer etmiştir. İyi ama dünya sevimli kadınlar ve yeşil arabalarla doludur; peki o halde belirleyici unsur hangisidir?

Bir görüntü değil bir koku, yuvanın çevresini saran havada yayılan kokuların bir araya gelmesidir: Bir an için leylak ile

ıhlamurun kokusu birbirlerine karışmışsa işte yuva orasıdır, dönülecek doğru yerdir.

Oysa Amerika'dan dönüşümde beni karşılayan koku, tutuşamayan ıslak yaprakların kokusu oldu; sabahın geç saatle-riydi, komşumuz yaprakları öbek yapmış yakmaya uğraşıyordu ama bunu başaramadığı için hava beyaz dumanın ağır koku-suyla dolmuştu.

Bu dumanın arasından sen görünmüştün; anımsadığımdan daha zayıftın sanki.

Okyanusu aşarak senden kurtulacağıma inandığım için aylar boyunca yolculuk etmiş, pek çok şey görmüş, pek çok kişiyle tanışmıştım ama bütün bu uzaklık tam tersi bir etki yaratmıştı.

Sana duyduğum nefrette hiçbir değişiklik olmamıştı. Kocaman kuyruğunu fark etmeden ateşe deşirmiş bir tilki gibi alevleri peşime takmış yürüyordum sanki; nereye gidersem gideyim içimde bir öfke, yangından kaçma acısı ve arzusu vardı; yangın her yerde izliyordu beni, giderek büyüyor, giderek zarar verici bir hal alıyordu. Anahtarımı demir kapının kilidine soktuğumda arkamda artık kuyruğum değil, koca bir ekin demeti vardı; samanlar kupkuruydu ve çatırdıyordu; sevimsiz bir ışık yayarak neşeyle yanıyordu.

Sen elinde süpürge yola çıkmıştın.

"Geldin!" diye bağırdın, elindeki süpürge düştü, süpürge-nin tahta sapı tok bir sesle yerdeki taşa çarptı.

Seni, "Bana da öyle geliyor!" diye yanıtladım ve başka tek söz etmeden, Buck'un neşeli havlamaları eşliğinde odama çıktım.

Sonraki haftalarda yırtıcı davranışlarımız gündelik halini aldı – ben senden nefret ediyordum, sen bu nefreti savuştur-maya çalışıyordun. Kendini daha güçlü hissettiğin günlerde bunu hafifletmeye bakıyordun ama senin antrenmansız bir boksörü andıran hareketlerin bende daha korkunç bir kızgınlık

yaratıyordu. “Ne istiyorsun?” diye bağıryordum; “Yok ol!” Sana “İhtiyar!” diye sesleniyor, kapıları tekmeliyor, sanki bir mantra söyler gibi *geber geber geber geber geber geber...* diye yineliyordum.

Bu nefretin bende nasıl oluştuğunu anlamak çok zordu. Bütün karmaşık duygular gibi onu tek bir nedene indirgemek mümkün değildi, kişiliğin doğuştan eğilimlerine uygun olmayan bir dizi olay örgüsü söz konusuydu.

Çocukluğun erken yaşlarında dingin akan dere, ergenliğin ilk ışıklarıyla yağmurların coşturduğu bir ırmağa dönüşmüştü; su artık yeşil değil sarıydı; her karşılaştığı engeli müthiş bir gümbürtüyle aşırıyordu, girintilerinde her türlü çerçöpü, plastik torbaları, patlak topları, çıplak ve bacağı kopuk bebekleri, kırık dalları, karnı davul gibi şişmiş kedi ölülerini biriktiriyordu – birbirlerine gevşek bir şakırtıyla vuruyorlardı, takatsiz, hınç dolu ama birbirlerinden kurtulmaktan acizdiler; böylece çocukluktan itibaren yüzeyin altında pek çok şey birikmişti, o zamanlar bunları ne sen ne de ben görebilirdik: Söylenmiş ya da söylenmemiş bir söz, fazladan bir bakış, eksik kalmış bir kucaklaşma –ortak bir ilişkide bulunan her türlü sıradan anlaşmazlıklar içinde içimizde barut tozu deposuna dönüşmüştü.

İçimizde dedim ama aslında içimde demeliydim çünkü sen herhangi bir patlama oluşmasını önlemek için bütün gücünle uğraşıyordun.

Böylesinin daha iyi olacağını düşünürsen, susuyordun; daha yararlı olacağına karar verdiysen konuşuyordun, ama sessizliğin de sözlerin de daima yersizdi. Senin bir tepki vermemen beni kızdırdığı zaman “Neden susuyorsun?” diye bağıryordum. Söylediğinin sadece kışkırtma amacı taşıdığını düşündüğüm zaman da “Neden açyorsun ağzını?” diye kükrüyordum.

Sonra, arada sırada kriz geçiriyordum. Elektrik beynimin işini işgal ediyordu, saldırgan termitler kafatasımın altında koşuşturuyorlardı, ışığı söndüren onlardı, çene kemikleriyle

kabloları kemiriyorlardı ve her şey karanlığa gömülüyordu.

Ve karanlıktan yeniden ele geçirilen dinginliğe ulaşıyordum. Ansızın içimde bir nehir değil, bir göl, küçük bir dağ gölü olduğunu hissediyordum; seher ışıkları dağların doruklarını pembeye boyuyor, gölün dibinde yağlı alabalıklar yosunlarla uyumlu bir şekilde yüzüyorlardı.

Evet, günün gecenin içinden doğması gibi gerçekten her şey yeniden başlayabilirdi. Pencereleer açılıyor, eve temiz hava doluyordu; havayla birlikte ışığın girmesiyle sanki artık karanlık hiçbir nokta kalmamış gibi oluyordu: Birlikte kek pişiriyorduk, alışveriş yapmaya çıkıyor ya da yeni kitap seçmek için kütüphaneye gidiyorduk.

“Neden almıyorsun haplarını?” diyordun bana ve ben gerçekten de iki-üç hafta boyunca sana boyun eğiyordum.

Dinginlik haftaları.

O günlerde soluk alabilmek, ateşlenmiş fitilin arkamda olduğunu hissetmeden çevreye bakabilmek, patlama korkusu olmadan uyuyabilmek ve uyanabilmek çok güzeldi.

Ama bütün güzel şeyler gibi kısa süreliydi.

Ansızın, sabahlardan bir sabah gözlerimi açıyordum ve huzurun bezginliğiyle yükleniyordum; bu düz ve sorumlu hayat bana ait değildi, eylemlerin el ele tutuşup dönen çocuklar gibi kaygısızca birbirlerini izlediği sağduyu benim dünyama ait değildi.

Kendimi canlı hissetmem için acıya gereksinmem vardı, acı damarlarımda hemoglobinle birlikte akmalıydı, gerçek varoluşun tek yolu buydu. Bunun asit, zehir, zehirli duman olduğunu biliyordum, bütün içimi ve temas kurduğum her şeyi mahvedeceğini seziyordum ama gene de bundan vazgeçemedim. İyilik, mantıklılık böyle bir enerjiye sahip değildi, bunlar gerçek bir yönden yoksun, solgun ve tekdüze duygulardı.

İyi olmak neye yarıyordu? Bir kukla hayatı yaşamaya, patates çuvalı gibi var olmaya, daha yüce iradelerin uyuşuk kurbanları olmaya.

SUSANNA TAMARO

YÜREĞİMİN
SESİNİ DİNLE

ROMAN

ISBN 975-07-0688-9

9 750750 706882

<http://www.canyayinlari.com>